BILANȚ FRUCTUOS, SARCINI MĂREȚE!

Cu inimile pline de satisfacția succeselor pe toate fronturile construcției socialiste, dar și cu sentimentul de înaltă responsabilitate pentru sarcinile și obiectivele care ne stau în față, am pășit într-un nou an!

Tradiționala sărbătoare a Revelionului a purtat de data aceasta o semnificație aparte. Ea a urmat jubileului unui sfert de secol al Republicii, moment de mare însemnătate în istoria poporului nostru, purtînd pecetea de epocă și greutatea pietrei de hotar.

Am luat cunoștință de conținutul amplei cuvîntări a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU rostită la Ședința jubiliară a Marii Adunări Naționale consacrată celei de a XXV-a aniversări a proclamării Republicii, document de o deosebită valoare teoretică și practică, profundă analiză științifică a etapei istorice, de adînci transformări revoluționare, pe care a străbătut-o în acest pă... de veac patria noastră, a obiectivelor actuale și de perspectivă aflate în fața întregului popor, a căilor luminoase, mereu ascendente, deschise României.

Urmărind expunerea secretarului nostru general, am revăzut cu ochii minții drumul glorios străbătut de poporul român, sub conducerea partidului, pentru făurirea unei vieți libere, demne și mereu mai îmbelșugate, pentru a ocupa un loc de cinste, respectat și admirat, în marea familie a națiunilor lumii.

Evocînd uriașa importanță a actului politic înfăptuit la 30 Decembrie 1947, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU arăta:

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMÎNII

„Sărbătorim în această zi munca și victoriile unei generații eroice, care a înfăptuit într-un sfert de veac cit altădată în sute de ani, zidind pe pămîntul României luminosul edificiu al socialismului, lăsind viitorimii o operă nepieritoare!".

Anul 1972, de la care ne-am luat rămas bun în noaptea Revelionului, rămîne unul dintre cei mai fructuoși și mai fertili din întreaga istorie modernă a patriei noastre. El va fi totdeauna legat de Conferința Națională a partidului, care a elaborat hotărîri de cea mai mare însemnătate pentru accelerarea dezvoltării economico-sociale a întregii țări, de adoptarea unei serii de legi menite să perfecționeze în continuare relațiile de producție și organizarea societății noastre socialiste, de Plenara din noiembrie, de angajamentul bărbătesc și dăruirea fierbinte cu care întreaga națiune a purces la realizarea măreților obiective ale Congresului al X-lea, răspunzînd cu elan și hotărîre vibrantei chemări a partidului „CINCINALUL — ÎN PATRU ANI ȘI JUMĂTATE!"

A început un nou an! Înainte ca orologiul să-i anunțe sosirea, am avut pentru cîteva minute, în fiecare casă de pe acest pămînt, un oaspete drag — pe conducătorul nostru mult stimat și iubit, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU. I-am ascultat tradiționala cuvîntare rostită la posturile de radio și televiziune cu prilejul Anului Nou.

„Apreciind abnegația și entuziasmul oamenilor muncii în obținerea tuturor realizărilor pe calea edificării socialismului — a arătat în mesajul său șeful statului nostru — *doresc să adresez în această clipă solemnă cele mai calde felicitări eroicilor făuritori ai vieții noastre noi — clasei muncitoare, țărănimii, intelectualității, tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, întregului nostru popor liber și stăpîn pe soarta sa"*.

În cuvinte calde, emoționante, secretarul general al partidului a trecut în revistă izbînzile pe care le-am repurtat, dar a insistat asupra sarcinilor de mare însemnătate în 1973, an de o importanță hotărîtoare pentru înfăptuirea înainte de termen a cincinalului, pentru progresul și prosperitatea patriei socialiste.

„Înaintea ultimelor bătăi de orologiu din acest an, a spus în încheiere tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, *doresc să vă adresez din tot sufletul, dragi cetățeni ai României socialiste — muncitori, țărani, intelectuali, bărbați și femei, tineri și virstnici, români, maghiari, germani și de alte naționalități — cele mai calde urări de sănătate și viață lungă, un an nou fericit, satisfacții și bucurii depline, realizarea tuturor dorințelor și aspirațiilor de mai bine!"*

Propunere pentru un „OBIECTIV SUPREM 1973" în fotbalul nostru:

MUNCĂ DE INSTRUIRE ȘI EDUCAȚIE LA COTELE CELE MAI ÎNALTE!

În aceste zile de început de an, cînd echipele divizionare A se pregătesc să-și reia activitatea în vederea noului sezon competițional (care, după cum se știe, va fi oficial inaugurat la 11 martie, prin etapa a XVI-a a Diviziei A), în Capitală se desfășoară o importantă acțiune a federației, legată de pregătirea noului an fotbalistic: *lucrările cursului central de perfecționare a antrenorilor.*

Acest curs este înscris în ideea de a constitui o etapă din programul general obligatoriu privind activitatea de confirmare pe grupe de încadrare a antrenorilor, în sensul reglementărilor adoptate nu de mult de F.R.F., dar dacă aceasta este, sub un anumit aspect, o chestiune organizatorică, administrativă, *cursul trebuie privit*, totodată — am zice chiar ÎN PRINCIPAL — *ca o acțiune care urmărește, în fond, îmbunătățirea pregătirii profesionale, de specialitate a tehnicienilor noștri cei mai reprezentativi*, încadrați în grupele A și B, în raport cu cerințele dezvoltării fotbalului de performanță.

Așa cum s-a arătat în presă, cursul ce se desfășoară actualmente în București, urmărește în primul rînd „ridicarea pe o treaptă superioară a muncii de instruire și a rezultatelor concrete ale acesteia, în toate sferele de manifestare ale fotbalului de performanță din țara noastră", obiectiv pe care-l expunea antrenorul federal Ion Voica într-un recent interviu acordat ziarului „Sportul". *Conținutul programului* (referate privind organizarea și stilul de muncă al secțiilor de fotbal, concepția de joc în fotbalul nostru, particularitățile acțiunii de educație în rîndul jucătorilor, periodizarea antrenamentelor și obținerea formei sportive în raport cu calendarul competițional, igiena efortului, metode și mijloace pentru dezvoltarea calităților fizice de bază, metodica perfecționării tehnicii și tacticii), *ca și faptul că la catedră se vor prezenta o serie de antrenori și tehnicieni de mare reputație în fotbalul românesc, ne fac să conchidem că ne aflăm în fața uneia din cele mai serioase acțiuni de acest fel și — deci — să sperăm că și rezultatele ei practice vor fi în consecință.*

De ce începem articolul de față (care-și propune să prezinte obiectivele de bază ale fotbalului nostru în anul în care am pășit doar de trei zile) cu referirile la acest curs?

Pentru că, într-un fel, *întîlnirea din aceste zile a tehnicienilor din fotbal ni se pare simbolică:* ea poate să semnifice că *1973 va fi anul unei temeinice munci de instruire*, al unei cotituri în acest domeniu, în sensul înțelegerii ideii că — înainte de alte aspecte, importante și ele — *ceea ce determină în primul rînd creșterea nivelului unui sport este calitatea muncii depuse la toate eșaloanele sale.* Evident însă, calitatea acestei munci n-o imprimă în primul rînd savantismul unor comunicări științifice, ridicatul nivel teoretic al unor referate sau planuri metodice ci — *mai ales — transpunerea practică, în teren, în orele de antrenament, a cunoștințelor legate de pretențiile fotbalului modern*, felul cum antrenorul înțelege să lucreze cu jucătorul iar acesta să răspundă cerințelor antrenorului.

Ajungem, prin urmare, la o idee, nu de puține ori exprimată, aceea că *oricît de bine ar fi înarmat un antrenor cu cunoștințe teoretice, acestea nu vor putea fi realmente valorificate, nu vor avea rod, dacă tehnicianul respectiv nu va fi, în același timp, exigent și perseverent, dacă nu va da dovadă de insistență și intransigență, de fermitate.* După cum, toate cuceririle metodicii moderne a antrenamentului sportiv, toată bogăția de informații în legătură cu felul cum se lucrează la marile cluburi din lume, vor fi ineficiente *dacă jucătorii, elementul în ultima instanță decisiv, nu vor înțelege cum se cuvine imperativele de pregătire ale „fotbalului total" și dacă nu vor acționa în consecință.* Participarea conștientă, din deplină convingere, a jucătorului la solicitările de azi ale fotbalului de performanță este deci și ea o condiție primordială pentru realizarea dezideratului ca fotbalul românesc să poată face față cu succes asprei concurențe internaționale de azi din soccerul de nivel reprezentativ.

Cu aceste gînduri, deci, intrăm în 1973.

Nu vom vorbi azi despre aspecte legate de organizarea internă în fotbalul nostru, de chestiuni administrative de tot felul, de probleme de efective sau de selecție etc. Nu le ignorăm, desigur, dar ni se pare că toate acestea nu trebuie supraevaluate, absolutizate, că *nu trebuie să ne ascundem în spatele lor pentru a eluda niște obligații de fond, adică că pe cele care privesc însăși munca ce se depune în fotbal.* Desigur, această îngemănare, această întrepătrundere decisivă despre care aminteam, dintre un înalt nivel de pregătire, de responsabilitate și de exigență a antrenorilor și o totală adeziune a jucătorilor la cerințele instruirii moderne, cu legătura condiționlă dintre volumul și intensitatea lucrului la antrenament și ceea ce se cheamă „antrenamentul invizibil", îmbracă și *un pronunțat caracter educațional*, pe care-l subliniem și pe care îl considerăm, de asemenea, determinant pentru reușita acestei ample acțiuni în care se angajează, în care TREBUIE SĂ SE ANGAJEZE, fotbalul nostru în 1973.

La modul concret, anul în care am intrat ne pune din nou în fața obiectivul calificării echipei naționale la turneul final al C. M. Startul slab din toamnă, în această cursă face mai grea atingerea scopului, după cum tocmai reușitele din preliminariile C. M. precedent ca și din grupa Campionatului european ar putea da proporții neplăcute unui eventual eșec în această tentativă. Anul 1973 nu ne întîmpină deci surizător și plin de promisiuni, mai ales că — după cum s-a mai arătat în diverse ocazii — nici nivelul turului campionatului intern nu ne-a procurat prea multe satisfacții, nici participarea echipelor de club în cupele europene n-a fost o reeditare a bunei performanțe din ediția precedentă. Toate acestea le spunem însă nu pentru a da contur mai gros unor nerealizări, *ci pentru a sublinia încă o dată părerea noastră că performanțele superioare vin în primul rînd dintr-o bună muncă de instruire la scara întregului fotbal național* că lacunele în acest cîmp de activitate se reflectă la nivelul reprezentării în arena internațională.

De aceea, ne luăm promisiunea de a abandona azi o cale bătătorită — și plictisitoare, poate, din cauza unei monotonii de decor — aceea de a trata obiectivele unui an, enumerînd pur și simplu, declarativ, idei ca: obținerea calificării pentru München, calificarea juniorilor pentru turneul final U.E.F.A., atingerea de către cît mai multe echipe a sferturilor de finală ale cupelor europene, etc. etc.

Și vom înclina spre ideea că *dacă fotbalul românesc își propune un „obiectiv numărul 1" pentru 1973, aceasta să fie unul de fond, de esență: RIDICAREA MUNCII DE INSTRUIRE ȘI DE EDUCAȚIE A EXIGENȚEI ȘI SPIRITULUI DE RĂSPUNDERE DIN FOTBALUL NOSTRU LA COTELE CELE MAI ÎNALTE.*

Iar dacă această primă CONDIȚIE OBIECTIVĂ a progresului fotbalului va fi îndeplinită, nu ne vor ocoli nici succesele competiționale.

Prin urmare, în fotbal, 1973, *un an al muncii și al seriozității!*

Radu URZICEANU

A ÎNCEPUT CURSUL DE PERFECȚIONARE PROFESIONALĂ A ANTRENORILOR

De ieri dimineață au început, în sala clubului Dinamo din București, **lucrările cursului de perfecționare profesională a antrenorilor din grupele A și B de clasificare** (mai puțin cei ai centrelor de copii și juniori). În prima parte a ședinței inaugurale, Colegiul central al antrenorilor a prezentat o analiză a turului campionatului divizionar A. B și de tineret, analiză urmată de discuții. După-amiaza au fost prezentate trei referate.

Lucrările continuă azi și se încheie mîine.

CARNETUL SCRIITORULUI '73

EUGEN BARBU

Sigur că niște urări ar fi mai nimerite, acum, la început de an, dar nu-mi place genul convențional și nu țin niciodată seama de calendar. Așadar cîteva sugestii...

În fața fotbalului nostru stau sarcini destul de dificile. Pesimiștii, ca mine, nu cred că ne vom califica pentru finala din '74 din motive binecunoscute. Optimiștii, dimpotrivă, se și văd între echipele ce vor supraviețui durei întreceri din anul care vine. Vom vedea cine are dreptate. Deocamdată, realitatea ne arată că ar trebui să ne gîndim ceva mai departe de viitoarele 365 de zile. Și dacă ne gîndim dincolo de aceste cifre trebuie să ne gîndim la echipele de mîine, adică la juniori și la pitici.

Din cîte știu, s-a făcut mult pentru fotbal în ultimii ani (terenuri de antrenament, saune, stadioane) și se va mai face, dar baza rămîn liceele. Sînt ele dotate în așa fel încît să ajute la dezvoltarea fotbalului? E drept, avem școli destinate în mod special acestui sport, numai că, deși ele funcționează de cîțiva ani, eu nu am prea auzit ca să ne fi furnizat cîteva nume răsunătoare. Le mai aștept, nu am ce să fac. Care ar fi secretul unui fotbal de masă, pe care noi îl dorim de multă vreme? În lumea sătească e mai dificil de descoperit talente, la drept vorbind nici nu prea mai avem sate. De fapt principala lipsă în aceste locuri sînt terenurile și instructorii. Nu am nimic cu oina, care e sportul nostru național, dar să rămînem numai la oină mi se pare cel puțin absurd. Nu s-ar putea ca prin muncă voluntară, prin organizarea unor schimburi de muncă cu elevii, să creăm acele baze numeroase care ne trebuie pe lîngă școli?

Cînd spun asta, mă gîndesc de pildă la inițiativa ziarului „Scînteia tineretului", care a iscat o mișcare de masă în favoarea tenisului. În acest ziar au apărut și continuă să apară fotografii de terenuri create prin muncă voluntară. Nu ar putea fotbalul să facă la fel recurgînd la niște premii care nu ar costa cine știe ce și la apelul scris al unor vedete de mare calibru din fotbalul nostru, cum s-a procedat în cazul citat folosindu-se reputația lui Țiriac și a lui Năstase?

Nu ar vrea adică Dinu, Dumitru, Dumitrache, Dobrin să facă ceva în sensul acesta? Eu cred că da...

Ar mai exista o idee mai veche, ca fiecare uzină să fie obligată, nu aș zice rugată, ca în incinta ei să fie creat cîte un stadion, evident nu de talia unui **23 August**, să zicem, dar măcar de ordinul celor din **„orășenesc"**? Pe lîngă faptul că muncitorii ar avea un loc de destindere, ele, aceste stadioane, ridicate prin muncă voluntară ar constitui încet, încet scena pe care s-ar lansa fotbaliști noi, necunoscuți încă...

În ce privește problema instructajului eu cred că aici s-ar putea întreprinde ceva mai mult decît acum. Iată, echipele noastre fac săptămînal mai multe antrenamente. Nu ar fi cazul, ca joia, să zicem, la mijlocul pregătirii antrenamentul să conste într-un meci amical cu echipe din localități apropiate? Asta ar face mult bine fotbalului pentru că ar stîrni interesul în masele de spectatori care nu au prilejul să vină în orașele mari, rezumîndu-se numai la privitul la televizor care e și el bun la ceva, dar care învață pe cei leneși să nu mai lase fotoliul.

Cu prilejul partidelor propuse poate că s-ar descoperi jucători noi, care ar putea fi lansați de către echipele mari, dacă nu cumva regulamentele de transfer le-ar împiedica...

În sfîrșit, poate antrenorii secunzi de la echipele mari ar putea fi trimiși mai des în raiduri de depistare prin locuri necunoscute întru descoperirea celor pe care anonimatul îi mănîncă.

Și ca glumă, poate descoperim un hipnotizator, un fachir, ceva care să facă în așa fel încît jucătorii buni, pe care mereu îi avem și mereu îi pierdem, să nu mai intre în circiumi și să ducă o viață nesportivă. **Un psiholog** mare care prin forța lui de convingere **să le arate că** cel puțin pînă la 30 de ani trebuie să te sacrifici **pe altarul** fotbalului care nu poate fi întreținut **cu tuică și cu Băbească**, cu restaurante și amice la ore tîrzii, **la Salonul spaniol**, ca să nu zic mai multe, Dumitrache și Dinule!